

borgerkrig, ikke i sig selv vil kunne medføre, at den pågældende meddeles beskyttelsesstatus. Sådanne personer vil heller ikke efter de gældende regler opfylde betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse med de facto-status.

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f.eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3:

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigs-lignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger således af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde medføre en krænkelse af konventionens artikel 3, jf. f.eks. D. mod UK (dom af 2. maj 1997) og Bensaid mod UK (dom af 6. februar 2001). Det er ikke hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Ud over bestemmelserne i Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har Danmark forpligtet sig til at overholde en række andre konventioner af betydning for den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2.

Det fremgår således af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, at ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refouler«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige

grunde for at antage, at den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur.

Efter artikel 7 i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Efter artikel 37, litra a, i FN's konvention om barnets rettigheder skal deltagerstaterne sikre, at intet barn gøres til genstand for tortur eller anden grusom eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at hverken dødsstraf eller fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse skal kunne idømmes for forbrydelser begået af personer under 18 år.

Disse bestemmelser antages generelt ikke at give en bedre beskyttelse end Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Den foreslåede bestemmelse skal dog anvendes i overensstemmelse med artikel 37, litra a, i FN's konvention om barnets rettigheder, således at personer under 18 år, som ved udsendelse vil blive udsat for fængsel på livstid uden mulighed for løsladelse, meddeles beskyttelsesstatus.

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. En asylansøger skal afgive en sammenhængende og konsistent forklaring, der sandsynliggør, at betingelserne for meddelelse af asyl er til stede. Flygtningenævnets bedømmelse af en asylsag bygger således i dag på en vurdering af helhedsindtrykket af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens skriftlige oplysninger, herunder ansøgerens tidligere forklaringer over for de danske myndigheder, samt det for nævnet foreliggende baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet lægger blandt andet vægt på, hvorvidt ansøgeren på troværdig vis kan redegøre for eventuelt skiftende forklaringer. Der henvises til Flygtningenævnets formandskabs beretning for 2000, side 51-53.

Det er ikke hensigten at ændre på denne bevisvurdering, som også anvendes af Udlændingestyrelsen, og som må antages at være i overensstemmelse med såvel Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det bemærkes, at Udlændingestyrelsens afgørelser i tilfælde af afslag på opholdstilladelse med beskyttel-